

ДЪРВАРЪТЪ ДОБРИ

(Приказка)

Добри си нѣмалъ нийде никого и живѣлъ въ бедна колиба срѣдъ гората. Той правѣлъ хубави, украсени съ рѣзба, дървени кутии, които продавалъ въ града. Така си изкарвалъ прехраната и живѣлъ щастливо. Горскитѣ птички му пѣли, а горскитѣ звѣрове му били другари.

Презъ единъ зименъ день той отсѣкълъ едно буково дърво.

Повалилъ дървото на земята и започналъ да го цепа. Дървото било кухо и предъ краката му се изтърколила голѣма пѣстразмия. Стресналъ се Добри и замахналъ съ бравдата да удари змията. Но чулъ жаленъ човѣшки гласъ. Говорѣла змията. Тя едвамъ повдигнала глава надъ снѣга, треперѣла отъ студъ и казала:

— Дърварю, не ме убивай. Ако ме спасишъ, ще бждешъ най-щастливия човѣкъ на свѣта... Погледни, азъ умирамъ отъ студъ. Тури ме въ пазвата си на топло, да се посъвзема.

Добри не билъ страхливъ. Хваналъ змията и я скрилъ въ пазвата си. Нарамилъ две голѣми цепеници и отишълъ въ колибата. Тамъ горѣлъ буенъ огънь. Добри разгърналъ пазвата си. Змията изпълѣзла край огнището,

вдигнала глава и казала на дърваря:

— Ти спаси живота ми. Никога нѣма да забравя добрината. Ти вече имашъ сила да направишъ три добрини на свѣта. Но помни, че и една твоя клетва ще се изпълни. Затова добре обмисляй думитѣ си.

Като казала това, змията се хвърлила въ огъня. Отъ тамъ се издигнали чудни пламъци и змията се изгубила.

Заживѣлъ Добри пакъ самъ, а отъ ума му не излизала змията. Минало се време. Зачуло се, че въ едно далечно царство настъпили гладъ и суша. Цѣла година тамъ капка дъждъ не капналъ,

